

Минули часи, коли вважалося, що будь-яка влада йде від Бога, коли деспотичні антинародні тирані могли спокійно ховатися за ширмою своєї «святості» і продовжували грабувати та винищувати народ, який наївно вірив у цю «святість». Минули часи рабства, кріпацтва й феодалізму, коли людина була товаром, суспільство – керованим стадом, а народ – населенням території.

Прийшли часи, коли в більшості випадків народ визнається єдиним джерелом влади в державі і, відповідно, декларується принцип «влада для народу, а не влада над народом». І саме за таких умов відповідає дійсності старовинна мудрість «кожен народ має того правителя, на якого заслуговує», оскільки очевидно, що мудрий народ не допустить поганого правителя, а немудрий народ просто не заслуговує на мудрого правителя.

Народи є різні, і влади також, тому бувають і виключення з вищезазначеного принципу. Але мудрі, хоч і приспані народи, повстають і зносять антинародну владу. У свій час в Румунії, наприклад, тодішній антинародний правитель Чаушеску був скинутий і покараний дуже жорстоко. Але далеко в історію ходити не треба. Наочний приклад бачимо і сьогодні: Туніс, Єгипет, прокидаються поступово й Росія та Білорусь. Причини очевидні – консервація рівня суспільного розвитку та політичних еліт; стагнація соціально-економічної сфери і обмеження громадянських прав та свобод. Але всьому є своя межа, після якої відбувається вибух, що породжує зміни.

Фактично існує два варіанти проведення змін – еволюційний та революційний. Еволюційну модель можна визначити як шлях демократичних перетворень через форми прямої демократії – волевиявлення народу (вибори, референдуми). Тобто, через вибори відбувається зміна (оновлення) еліт. Революційна модель являє собою систему перетворень внаслідок масового народного повстання проти правлячого режиму.

Перший варіант характерний для вже сформованих європейських держав з відносно високим рівнем розвитку і соціально-економічною структурою.

Другий же варіант характерний для держав, які знаходяться в колоніальній або постколоніальній залежності від колишньої метрополії (національні революції), або ж в державах з низьким рівнем добробуту, поєднаному з жорстким авторитарним антинародним режимом (соціальні революції). Друга половина ХХ ст. стала епохою антиколоніальних (а, отже, й національних) революцій, початок ХХІ ст. – епоха соціальних революцій.

На сьогоднішній день саме революційний варіант становить для нас особливий інтерес.

Очевидно, що сьогодні в Україні панує постколоніальний антинаціональний режим внутрішньої окупації, який взяв курс на знищення і придушення всього українського в поєднанні з відновленням соціального поневолення зубожілого народу, який є єдиним повновладним господарем української землі. Так звані реформи в соціально-економічній сфері цього режиму відверто спрямовані на відновлення кріпацтва, знищення зародків середнього класу. В гуманітарній сфері зустрічаємо спроби денационалізувати українську державу. Законодавчі ініціативи цього режиму виглядають відверто антиправовими і антинауковими. Таким чином, вже сьогодні можемо впевнено казати про наявність передумов національного та соціального повстання української Нації проти нинішнього режиму. Ці передумови створюватимуть підстави для суспільного невдоволення та несприйняття «реформ» цього режиму. Загалом, вже зараз бачимо наростання спротиву, виступи громадськості проти антинародних законодавчих ініціатив у сфері податкового, трудового, житлового законодавства, проектів законів «Про мови», «Про ринок земель», тотальних репресій проти громадян, невдоволених режимом, та проти відомих громадських та політичних діячів. Цими «реформами» антиукраїнська влада фактично стискає суспільну пружину до максимальної межі. Але загальновідомий закон фізики: чим сильніше стиснути – тим швидше і потужніше пружина розпрямиться.

І вже скоро настане час, коли, відповідно до законів діалектики, кількість переросте в якість і відбудеться очікувана та омріяна цілими поколіннями борців та мільйонами нині живих українців соціальна та національна революція, яка змете цей режим внутрішньої окупації і відновить національну справедливість на українській землі! І запанує в українській хаті своя правда, і сила, і воля, й все своє! І здійсняться пророчі слова Кобзаря:

Церков-домовина

Розвалиться... і з-під неї

Встане Україна.

І розвіє тьму неволі,

Світ правди засвітить,

І помоляться на волі

Невольничі діти!..

А після цієї перемоги, мають зреалізуватися слова великого борця за волю України Степана Бандери: «Наша влада має бути страшною для наших ворогів!».

Стас Беляєв, [Сіль](#)